

ACCIO

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATURA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

Carrer d'en Prim, 87

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

Any II (segona època)

Granollers, 13 de Desembre de 1931

Número 22

Per la cultura dels nostres fills

UNA IDEA PLAUSIBLE

El conseller del nostre Ajuntament, senyor Andreu Busquets, ha presentat a la consideració dels seus companys de Consistori, una proposició encaminada a resoldre el problema de la manca d'escoles. En felicitar al nostre amic per la seva idea, intentarem nosaltres d'insistir per tal de que el nostre poble es doni compte de la importància de la proposició i la aculli benèvolment en profit dels nostres infants.

* * *

La població escolar granollerina no cap dintre dels edificis destinats a l'ensenyança i per aquest motiu una munió considerable d'infants no poden rebre els beneficis de la instrucció.

L'extrema gravetat que comporta aquest fet (que tots disortadament havem pogut comprovar) implica necessàriament, resoldre d'una manera ràpida, aquest problema.

La nostra ciutat no ha de permetre per més temps, que els seus fills vagin pels carrers en detriment de la seva instrucció. Seria una vergonya per nosaltres que deixéssim abandonats aquests infants que avui no poden anar a l'escola i perquè Granollers no ha de permetre aquesta vergonya, ens subscriuim a l'idea expressada en el Consistori per l'esmentat regidor, de cedir els diners que es van pagar en virtut de l'emprèstit de la Dictadura, la "dècima" de la contribució, amb l'objecte de facilitar la construcció de les escoles que avui ens manquen.

Cedir uns diners que ja s'han pagat, no és cap sacrifici per ningú. I quan uns diners es cedeixen per bastir un edifici escolar, es fa una acció elogiabile i meritòria que honora al poble que la realitza.

No són tan sols els pares afectats, els que han de veure amb simpatia la construcció d'aquestes escoles. Som tots els ciutadans els interessats a aquesta millo-

ra. Una ciutat és gran, progressiva i forta per la cultura dels seus fills. Sense educació no hi ha elevació moral i les idees són depriments, funestes i anorreadores.

Granollers no viu pas al compàs de les poblacions importants de Catalunya. Granollers li manca molt encara per ésser un Sabadell, un Mataró, un Tarrassa, un Igualada... i no ens referim a la seva importància material. És l'esperit d'aquests pobles que voldriem veure reflectit a Granollers, amb un bagatge més important encara. I això no ho aconseguirem pas si ens descuidem dels nostres infants. I mentre tinguem un sol infant vagant indolentment pels carrers, la nostra victòria no serà completa. Romandra acusadora la vida incògnita d'aquell ser, que amb estudis podria ésser un home excepcionalment apte i útil a la societat, i mancat dels bàsics elements, potser viurà condemnat sota el pes de la seva pròpia incultura.

Menys que ningú no es poden desentendre d'aquesta obra, els pares que tenen la sort de què els seus fills els van a estudi.

Les aules dels col·legis, estan plenes, curulles. Podeu estar segurs que els infants que avui van a l'escola, no donen el rendiment que podrien donar per ésser excessiu, dintre les aules, el nombre d'escolars. El treball del professor amb tants d'alumnes, és aclaparador, i forçosament l'instrucció de l'infant se n'ha de ressentir. Deixeu al mestre el nombre d'infants que per realitzar la seva missió pedagògica necessita i ben aviat notareu els beneficis d'aquest determini.

Som, doncs, tots els granollerins els interessats a què es construixin aquestes escoles i som tots, igualment, els interessats a desterrar del nostre poble la nafra vergonyosa de l'analfabetisme.

Les escoles s'han de construir, treient els cabals sigui d'on sigui. La idea que

donava el senyor Andreu Busquets, és la que comporta menys sacrifici. Per tant, ens adreçem principalment al «Centre Gremial» per ésser aquesta entitat econòmica la que pot donar l'empenta decisiva. El «Centre Gremial» ha de sumar-se a la realització d'aquest projecte, aprofitant l'oportunitat de poder efectuar-se amb el mínim esforç per part del contribuent, que deixant de fer-ho en aquesta ocasió, implicaria inevitablement, la necessitat d'ulteriors i majors despeses.

Els tres cents infants postergats per manca de local, han de rebre la instrucció que necessiten. Pel bon nom de la ciutat i per la cultura dels nostres fills, no negligim aquest esforç que se'ns demana i fem la caritat d'aquests diners, que ja no posseïm, per a la creació d'aquest nou col·legi on podran rebre l'ensenyança aquesta multitud d'infants que troben avui les portes barrades.

Al aixecar aquest nou Casal de Cultura tinguem l'idea que aquesta obra l'havem feta per amor als nostres fills. I si algú desagraït no volgués participar a l'erecció de les escoles que ens manquen, deixeu-lo que l'afrentin i avergonyeixin aquests tres cents infants que no poden acudir a les aules escolars. Que l'home que no sent a dintre seu, la clamor de unes veus infantines, afanyoses d'aprendre i de saber, és que és aixarreït de cor i té la pensa ennegrida.

Granollers, malgrat la tacanyeria d'alguns, posseirà dintre breu temps, n'estem segurs, el Grup Escolar.

I al jorn de la seva inauguració, al omplir-se la ciutat de joia, mentre les banderes voleiaran al vent i les músiques eixordaran l'espai, veurem passar esna-perduts, cap-cots i humiliats, aquells homes materialistes i avars, que no volgueren educar als seus fills perquè mai no els saberen estimar.

JOSEP FONT I DE FALGÁS

Ésser catalanista, ja no es ésser res

Ésser catalanista, ja no es ésser res. Heus ací el parè que sostenen ben sovint els elements que es creuen tenir ja la clau per l'estructuració perfecta del país. I afegeixen: «abans, quan Catalunya era postergada en tots els seus aspectes, llengua, costums, bandera, etc., compreniem que es fos catalanista, però ara que ja és un fet la llibertat del país, que d'un dia a l'altre ens arribarà una autonomia més o menys al nostre gust, que podrem governar-nos al nostre caprici, resulta totalment inútil i ridícul dir-se catalanista; ara cal ésser quelcom més pràctic i substancial, ara cal ésser de l'esquerra o de la dreta. La tendència que es cregui s'ha de seguir pel govern del poble, ha d'ésser la única preocupació dels catalans.»

Si, es veritat, la responsabilitat del govern propi ens obliga a pensar en l'estructuració que es deu donar al país i naturalment, s'ha de fer orientada en determinada tendència, però malgrat que les tendències polítiques calguin orientar-les envers un programa de govern dretà o esquerrà, malhauradament que aquesta sigui la nostra única preocupació; malhauradament que la tendència partidista esborri el sentiment catalanista. Per damunt de sentir-nos esquerrans o dretans, cal que ens sentim catalanistes. Si el nostre sentiment patriòtic sobrepassa el sentiment del partit, lliurarem moltes vegades al nos-

tre poble d'errors sensibles i desgavells inútils.

No serè jo qui regatejaré el grau de catalanitat de la majoria dels elements que componen la Esquerra Republicana de Catalunya. És tanmateix, un dels partits que major nombre té de patriotes que han portat el seu catalanisme amb exemplar austeritat i sacrificis. L'actuació, però, de l'Esquerra Republicana de Catalunya, ha estat més partidista que patriota. Si l'Esquerra Republicana de Catalunya el seu sentiment catalanista hagués surat per damunt de la seva tendència esquerrana, altra, ben segur, hauria estat el resultat de les seves activitats polítiques, tant en profit de Catalunya com en bé del mateix partit. Catalunya s'hauria pogut trobar ja preparada i capacitada per implantar-se les llibertats promeses i l'opinió catalana hauria agraït a l'Esquerra Republicana de Catalunya l'haver fet una feina tant constructiva, mentre que ara, malhauradament, en lloc de trobar-nos units tots els catalans en un dels moments de més responsabilitat per la nostra terra, és quan presentem un panorama polític més desastrós.

Si l'Esquerra Republicana de Catalunya per damunt de la seva tendència de partit hagués seguit els impulsos del seu viu catalanisme, no hauria negat, ben segur, el seus vots a favor del govern Alcalà Zamora, amb quina actitud no va fer més que guanyar-se l'adversió total del Parlament i del poble espanyol, i el què fou més de doldre, com a conseqüència, augmentar les antipaties envers l'Estatut.

Segurament, també, no s'hauria oposat públicament al primer projecte de llei de defensa de

la República feta pel senyor Maura, que si bé va donar una prova palesa d'esquerrisme a la C. N. T., va contrariar a les poques amistats que tenim enllà del Ebre. Tampoc hauria permès l'acumulament de càrrecs que han fet els seus homes, estalviant-se la murmuració desfavorable de l'opinió pública sobre aquest particular i alhora hauria pogut desenrotllar-se des de cada càrrec la tasca que li era necessària. Tampoc s'hauria confeccionat una candidatura de representants catalans al parlament espanyol com l'escullit que es va fer. Precisament, referint-se a aquesta representació parlamentària, el bon i lleial amic de Catalunya, el Dr. Marañón, en el seu darrer viatge fet a Barcelona, se'n queixava, i deia a un amic nostre: «Pero que gente nos habéis mandado!».

Si, cal que tots els partits polítics orientin els seus programes governamentals de fit a una tendència determinada, però no per això hem de aminorar en ço més mínim el nostre sentiment catalanista. Aquest sentiment és qui pot lliurar-nos en els moments folls d'apassionament, de les rancúnies i odís de capelleta i de partits; ell serà l'únic que en els moments difícils de la nostra Pàtria farà el miracle d'aplegar a tots els catalans, sense distinció de matisos de partit, i com un sol home aportarem el nostre esforç per refer la nostra Catalunya i torni a ésser rica i plena, donant-li l'estructuració que s'adigui als nostres sentiments, al nostre tarannà i als nostres temps.

F. PAGÉS

Per el Sr. Amador Garrell, director de "La Gralla"

No crec que sigui necessari tal devassall de literatura per aclarir el que jo creia abastament aclarit amb la transcripció parcial que vaig fer d'unes actes del Patronat de l'Institut d'Estudis Superiors i d'uns articles que signats per Amadeu Barbany foren publicats en «El Diluvio» l'any 1929. En uns i altres es demostra abastament que Amador Garrell no està en paus amb l'administració docent, ja que ell mateix ho confessa quant diu: «La qüestió es aquesta. En l'any 1928, Amador Garrell demanà una beca a l'Ajuntament perquè el seu fill Amador pogués cursar estudis superiors. Altres pares possiblement amb més bona posició que el nostre amic, —ho diu ell mateix— també n'han demanades, però han estat més sortosos que ell.» i continua: «I passaren les setmanes i fins i tot els mesos i l'Ajuntament no resol·lia res. Però com que la manca de resposta no era la negació de la beca demanada, el fill d'Amador Garrell seguí els estudis» segurament fins que el cor li va dir prou, i s'abstingué d'abonar aquelles mensualitats quins rebuts s'anaren acumulant a l'Ajuntament i encara hi són. Com tothom pot comprendre, el senyor Garrell té una manera graciosíssima d'entendre aquest problema que a dir veritat no té res de difícil. En no fer l'Ajuntament la concessió que ell esperava —segurament per mèrits contrets— aplicà allò del «quien calla otorga» i com segons

ell la manca de resposta no volia dir negació, però que segons nosaltres tampoc vol dir concessió, Amador Garrell obtà per disfrutar dels honors de la franquícia amb manifesta complicitat de mandataris i funcionaris que en aquella època jugaven amb els interessos de la Ciutat.

I ara per acabar, intentaré contestar a les preguntes que em son dirigides i que són una mena de galimaties per l'excessiva repetició d'un mateix concepte.

«¿Vol dir-nos, doncs, el senyor Ramon Muntanyà i Guasch, quines són les miserables pessetes que Amador Garrell "encara reté" de l'Institut d'Estudis Superiors?»

Les que corresponen a totes les mensualitats impagades.

«¿Vol dir-nos de què les reté o perquè les reté?»

Perquè segurament no ha trobat encara l'oportunitat d'ingressar-les responnent segurament aquest fet, amb la seva manera d'ésser i de comportar-se.

«¿Vol dir-nos també, si és que Amador Garrell les deu, perquè les deu, i perquè no

se li han demanat mai, com se demanen tots els deutes?»

Les deu precisament perquè no les ha pagades. Si se li han demanat o no, crec que la persona més indicada per saber-ho és ell i no jo.

«¿Vol dir-nos quan, com i en quina forma se l'ha requerit, a Amador Garrell, perquè fassi efectiva cap quantitat?»

Això el senyor Garrell a qui primer ha de preguntar-ho és a D. Pedro Vegué, que ara resulta que era el director administratiu de la nostra Escola. En altres ocasions em consta que s'ha fet pels mitjans normals com a qualsevol altre ciutadà.

«¿Vol dir-nos, finalment, quina és aquesta quantitat, i on l'havia de fer efectiva, i quan i en quina forma?...»

L'import del deute el faré públic si s'hi empenya l'interessat, quan aquest hagi estat cancel·lat a les oficines Municipals ja que no vull creure que el senyor Garrell, esperi l'intervenció de l'agència executiva.

¿Queda complagut el Director de «La Gralla»?

RAMON MONTAÑA

Humorisme casolà

Cultura i Waters

Els alumnes del carrer del Condestable han passat una veritable tragèdia. No

disposen de waters. En els primers dies de curs no sabien com aguantar-se, durant la classe, les «necessitats» que la Natura ens ha imposat com a cosa obligada. El cas era que entre ells és notava una nerviositat que s'apartava de ço normal.

Un dia, un dels professors que s'havia adonat de les angúnies dels seus deixebles, a l'arribar a l'hora d'esbarjo els digué:

—Estimats alumnes. Noto que no esteu mai quiets. En conec la vostra causa. Jo vos recomano, que aprofiteu cada dia

aquesta hora per a calmar les vostres ànsies. Sortiu al carrer!

I bo i donant-los l'exemple, el professor seguit de tots els seus deixebles, sortí escapat de l'aula, anà a posar-se de cara a la paret del carrer del Condestable i.... els alumnes imitaren al professor.

D'aquest fet diuen que cada dia, a l'hora d'esbarjo, hi ha curses al Condestable per a veure qui hi arriba primer.

L'ocasió fa el lladre

L'Ajuntament, davant l'abús de certs industrials, s'havia imposat la tasca de canviar els precintats de les màquines donades de baixa de la contribució. Parlant d'aquesta qüestió en una de les penyes del Bar Europa, es discutia si li era possible a un «menut» impressor editar la fulla dominical que fa sortir cada setmana, tenint donada de baixa l'única màquina gran de què disposa. Els parers estaven quelcom dividits, fins que hi intervingué un conegut i «alt» industrial del mateix ram, el qual, opinant com la majoria dels tertulians, exclamà:

—Desenganyint-se! Si aquell senyor tingués precintada la màquina gran, **com jo hi tinc la meva**, no la podria fer sortir aquella publicació!

El fet no tindria res de l'altre món, si als pèrits municipals no se'ls hagués ocorregut, un dia, presentar-se a examinar el precinte de la màquina del «alt» industrial, en el precís instant en què hi tirava uns programes de cinema. El bon home quedà tot sorprès.

—Si, ja veureu.... —els digué— Compreneu que tenint precintada la màquina.... Però, es allò; l'ocasió fa el lladre, sabeu?

Les dimensions d'un nas

Era un dia d'hivern i de sol radiant. El nostre protagonista, advocat i funcionari, per més senyes, feia un dels seus regulars viatges a la capital. Des d'un vagó de segona classe contemplava extasiat, amb el cap fora la finestra, la campinya molletana. El fred picava de valent.... i una gota darrera l'altre anava rajant del nas del nostre heroi.

Del departament posterior, altre viatger treia el cap, també, admirant el paisatge. De sobte, el bon home es sent a la cara una partícula líquida, enganxosa. I tot seguit, una altra li taponava l'ull esquerre. Venia d'aquell nas que degotejava i la força del vent empenyia les seves partícules mucoses cap a la finestra del que seguia.

El bon viatger, ple d'ira, agafa un bastó, el treu per fora la finestra i.... trasss.... Una solemne bastonada es recolzà al nas del protagonista. El dolor degué ésser molt intens, car amb les dues mans posades sobre el nas anava fent tantes exclamacions, que prompte tingué ple de viatgers el seu compartiment.

—Què li ha passat? deien els uns.

—Què hi té aquí al nas?, feien els altres.

El cas fou que el pobre home es veié obligat a donar una explicació, i no atre-

vint-se a delatar al bastó de l'iracund viatger, per por a què esclatés una rialla general, exclamà:

—Es que he tret el nas per la finestra i he topat amb un pal del telègraf.

(*Rígurosament històric*).

AESOPUS

Contra-rèplica

al Sr. Figueras, de La Garriga

Tinc interès en contra-replicar a aquest minyó, no pas amb l'intent de convèncer a ell, sino per demostrar una vegada més fins on arriba el seu cinisme.

En primer lloc, dec fer constar, que no tinc perquè amagar-me d'ésser l'autor de la transcripció de la conversa publicada en aquest mateix setmanari el dia primer de Novembre passat, sinó que n'estic completament orgullós, ja que crec haver complert un deure de ciutadania, desemmascarant a aquest individu de la seva falsa posició política. Altrament, no vaig fer res més que transcriure-la al peu de la lletra, tal com els senyors que la sostingueren aquell dia l'anaven desgranant.

Això semblaria una excusa, si abans de remetre-la al Director d'Acció jo no m'hagués assegurat de la certesa de ço que en la mateixa es digué referent al senyor Figueras. La prova evidentíssima, és que ell no ho desmenteix pas. Al contrari, en fugí com una anguila, i és precisament perquè no pot contradir-ho. Ell ho sap bé prou que és cert que anà a fer els exercicis espirituals al Hotel Florida del Tibidabo. i sap també que tinc en mon poder una fotografia en la que, malgrat de tapar-li un capell un xic la cara, no hi ha pas cap dubte que es tracta d'ell mateix. Invito als senyors components de l'Esquerra d'aquesta localitat, que sembla son els que li fan l'alçaprem i de pas el tracten de COMPANYY, a que em demanin la mostra de la meva afirmació exacta.

Diu el Sr. Figueras, i això si que em fa molta gràcia, que quant una persona vol difamar (?) a altra, no deu adoptar el pseudonim. Bé, Sr. Figueras, bé. ¿Qui sap si pensaveu igual tres anys enrera, quant escrivieu, segons els nostres informes, aquell cèlebre escrit de «La Campana de Gràcia», i en el qual també segons tenim entès, maltractaveu, a les senyorettes del vostre estimat poble, i que sembla us ha valgut un seriós disgust, del qual encara no sabeu com en sortireu? Per ser polític, encara que dolent, s'ha de servir memòria i veig que vos no en teniu molta.

També l'erra, dient que jo he estat expulsat del Partit d'Esquerra en el qual no he figurat mai, ni ganes; de l'únic que em lamento, és de què m'hagués inspirat un xic de simpatia, al principi de la seva actuació; però precisament aquesta petita quantitat de simpatia, me la varen ro-

bar el dia de la repetició de les eleccions municipals al poble mateix del Sr. Figueras, on hom pogué constatar com els senyors d'Esquerra de La Garriga, interpreten els mots **llibertat, democràcia** i àdhuc **civilitat**, i ço que és més sensible, amb l'ajut d'uns quants matons (?) de Granollers.

Amb una ingenuïtat que fa enternir, diu també el Sr. Figueras, que per ço que fa referència a la seva persona en aquella conversa, no és altra cosa que *una al·lucinació filla d'una falsa maniobra política dels reaccionaris (?) del seu poble*.

Fugi, home, fugi! Em fa el mateix efecte que l'argument emprat aquests darrers dies pels elements d'Esquerra de Barcelona, que diuen que als anarquistes els subvencionen els monàrquics per tal de desbaratar els mítings esquerrans. No home' no! No compliquem més les coses i deixeu-los en pau als vostres reaccionaris de La Garriga. No veieu que no els hi feuombra? Que no veieu que tenen més talent que vos, per sapiguer guardar les distàncies?

Em reta també a una controvèrsia. Pobre noi! Això si que em dol no poder-lo complaure! No tinc el cinisme ni la fatxanderia seva per exhibir-me en públic, malgrat creure que en sortiria més mal parat del que ha quedat fins ara. Tanmateix, però, sense necessitat d'acudir a aquest mitjà, podia defensar-se directament des de les planes d'aquest setmanari i ja han vist els nostres lectors quina mena de defensa ha fet. La més ridícula que hom pugui imaginar-se.

I per acabar aquesta enutjosa polèmica, em permeto cridar l'atenció dels nostres volguts lectors, posant de relleu la facilitat que el senyor Figueras de La Garriga té en passar-se d'un partit al'altre, que jo qualifico de *salva-nàufregs*, ja que estic segur que el motiu que l'indueix a emprar aquest sistema no es altra que el d'aconseguir que li salvin les conseqüències d'aquell seu escrit famós de «La Campana de Gràcia» esmentat anteriorment, i a la vegada obtenir una plaça a la Generalitat que sembla li interessa també.

I vaja, prou! que tanmateix donariem una importància a aquest senyor que de bon tros no té i que per mi no mereix altra cosa que el més gran despreci.

GILBERT FONTDEVILA

CULTURA

INTERVIU

a l'amic Fontdevila

Fa uns dies, es celebrà a la Biblioteca Popular l'acte del repartiment de premis als alumnes de l'Escola Municipal de Música de la nostra ciutat. El fet d'haver-hi assistit en representació del Institut Municipal d'Estudis Superiors, lo agradable que s'em va fer l'assistència a l'acte i l'interès en que des de el primer moment vareig sentir per les manifestacions que amb motiu de

aital acte feu l'amic Fontdevila, membre del Patronat de la dita Escola, m'ha induït a fer-li una entrevista referent a l'organització i funcionament de la mateixa. Em decideixo, doncs, a visitar-lo i després d'exposar-li l'objecte de la meua visita, bo i somrient em diu que no hi té cap inconvenient i que procurarà satisfer els meus desitjos.

Què us sembla —em diu— i si prenguessim una copeta de conyac?

Així ho fem, i acte seguit comencem la tasca:

—Quan i com fou que es creà l'Escola Municipal de Música?

—L'Escola Municipal de Música es creà l'any 1928 a iniciativa dels consellers senyors Amadeu Barbany i Francesc Sala, que amb un esperit altament cultural, no cediren fins obtenir llur bell propòsit. Crec també, que el seu intent era crear una Banda Municipal, que a la pràctica hom ha vist difícil de realitzar.

—Quants i quins professors actuen a l'Escola de Música?

—La Direcció va a càrrec del Mestre Joan B. Lambert, de Barcelona; aquesta firma musical és prou per garantia absoluta de l'obra que es desenrotlla a la nostra Escola Municipal de Música.

En Josep M. Ruera, ocupa el càrrec de sots-Director i està encarregat de la matrícula de Solfeig Superior; n'Aureli Font, té baix la seva jurisdicció les classes de Solfeig Grup Mig i Piano; en Joaquim Plà, té al seu càrrec les classes de Solfeig Elemental, Clarinet i Saxofont; en Joan Coll és professor de Violí; en Tomàs Godo, de Trompeta i Onoven i n'Angel Viñolas, professor de Trombó. Tots ells tenen llurs places guanyades per oposicions,

—Quan entràreu a formar part del Patronat de l'Escola de Música?

—Al caure la Dictadura. El primer Ajuntament presidit per el senyor Albert Rosàs, em nombraren d'aquest Patronat junt amb els meus companys Ramon Cluet i Delfi Sirvent, i en l'actualitat som els mateixos.

—Esteu satisfet de l'obra cultural que es veu desenrotllant a l'Escola de Música?

—Contentíssim. És una obra digna d'apreciar àdhuc per el més exigent. Cal que hom es faci ben capaç de lo que significa per nosaltres l'Escola de Música; el grau d'avenç cultural que representa per el nostre poble. Per apreciar-ho, en tindreu prou seguint el curs de la mateixa. Actualment és ja una obra que no pot morir. Està arrelada al fons de l'ànima dels granollerins que hem sapigut comprendre els esforços dels que la crearen i estic cert que en cas necessari la defensaríem amb tot braó.

—L'actual Ajuntament veu amb bons ulls la Escola de Música?

—Tots els meus indicis són favorables a aquesta pregunta que em feu. Llevat d'algun conseller incapaç de comprendre l'obra cultural que a la mateixa es divulga i que evidentment posa el nom de la nostra ciutat al nivell de les més cultes, els demés estan completament d'acord en el seu sosteniment i fins i tot en el seu millorament, sempre que les circumstàncies ho permetin.

—Quin pressupost grava actualment aquesta Escola?

—El més ridícul que us pogueu imaginar: set mil set centes pessetes!

—Podríeu donar-me un detall concret de com s'inverteix?

—Prou. Professorat, cinc mil nou centes pessetes; un plus de sis centes pessetes que està consignat com a possible ingrés de quotes dels alumnes que cursen violí, trompeta i trombó; instrumental Banda, cinc centes pessetes; material divers i despeses menors no previstes, quatre centes pessetes; per premis als alumnes, tres centes pessetes.

—No hi haurà modificació en el pressupost vinent?

—Hi ha en projecte aprovar-lo en igual quantitat, però invertir-lo d'altra manera. Em permetereu que no ho classifiqui, ja que no tinc la certesa de la seva aprovació. Únicament desitjo feu constar que en cas d'aprovar-se tal com està confeccionat, des de primer d'any es donaran classes d'Harmonia.

—Quants alumnes assisteixen en l'actualitat a l'Escola de Música?

—No tinc encara en mon poder la llista de matrícula d'aquest any, però uns anys amb altres hi assisteixen una cinquantena d'alumnes:

—Entre ells, n'hi ha algun que sobresurti?

—Ben cert que sí; entre altres, hi ha un alumne que és l'esperança de l'Escola.

—El seu nom?

—Jaume Torradell Fontcuberta. Fill de pares molt modestos que saben sacrificar-se pel pervindre de llur fill. Aquest alumne, en el curs passat obtingué matrícula d'honor en tots els seus estudis, que són: solfeig superior, violí i piano; d'aquest últim feu dos cursos en un. És un xicot molt estudiós i que sembla talment que ha nascut per la música. És el que fa més honor als seus professors i a l'Escola Municipal. Si continua com fins ara, i jo ocupo el càrrec de Vocal del Patronat, crec que quan sigui convenient, se l'hi ha de concedir una beca per prosseguir els seus estudis que indiscutiblement l'han de fer triomfar en el món musical.

—I d'aquest rumor que es corre, de què es vol traslladar l'Escola de música a altre lloc, em podeu dir amb certesa que hi ha?

—Senzillament. Al crear l'Escola de música, els seus fundadors cregueren oportú instal·lar-la on ara és, però a la pràctica hem pogut constatar que és necessari tingui una independència que difícilment pot tenir en la actualitat. Per ai-

xò, hem fet gestions prop de l'Ajuntament, per tal de traslladar-la on abans hi havien les oficines militars, que creiem, arrançant un xic aquell local, pot molt bé satisfer els nostres anhels i a la vegada quedaria l'Escola de música més ben situada, tenint en compte que les classes han de donar-se forçosament de nit.

—Projectes?

—Si depengués de mí, molts i bons; em permetereu però, reservar-me'ls per a millor ocasió, car vos sabeu tan bé com jo, que Granollers està força atraçat en quant a cultura musical, no obstant, confio que tot anirà posant-se al seu centre; per mí no es perdrà pas, podeu estar-ne segur.

—Teniu quiscuna altre pregunta a fer?

—No; gràcies. Heu contestat ja ço que jo volia. I escolteu-me, amic Fontdevila. M'autoritzau a que aquestes manifestacions que m'acabeu de fer, les faci públiques?

—Podeu fer-ho sempre i quan vulgueu, car ço que us acabo de dir, és ço que sento respecte a l'Escola de Música. Excuso dir-vos que des de que l'Ajuntament es va dignar nomenar-me per a formar part del Patronat, he procurat complir amb el meu deure. Son moltes les vetllades que passo a l'Escola convivint amb els professors i alumnes, i no es cregueu pas per anar-hi a fer el xafarder, sinó pel carinyo que hi he posat i l'interès que m'he pres per el seu desenvolupament a fi de què sigui coronada l'obra digna d'elogi que en pro de la cultura musical realitza el nostre Ajuntament.

* * *

Sols em resta dir que m'acomio de l'amic Fontdevila, satisfet de la bona acollida que ha donat a la meua visita.

PERE FALGÀ VIVES

Sessió Municipal

A les set i deu minuts, s'obre la sessió amb assistència dels consellers senyors Ribas, Bofill, Tió, Busquets, Montaña, Gual, Gibert, Pineda, Tardà, Pagès i Estrada. Presideix el senyor Camillo.

Mentre es llegeix l'acta anterior, entra el senyor Taberner que porta el rellotge atraçat deu minuts.

Queda aprovada l'acta anterior i es pasa al

ORDRE DEL DIA

S'aprova pagar factures per raó de 2.368'15 pessetes.

S'acorda concedir diversos permisos d'obres.

Demana la paraula el senyor Busquets i dirigint-se al senyor Tardà li pregunta si està conforme amb el cobrament dels arbitris per a obres corresponents a l'any 1929.

El senyor Tardà que no està al cas, contesta: A mí m'ho dieu? No veieu que no protestol (Rialles).

Es llegeixen les bases redactades per la Comissió que quedà nomenada la sessió anterior i que es refereixen al concurs de places per l'Escola de Segona Ensenyança i del Treball. Queden acceptades. (El senyor Estrada no diu res.)

A continuació es dona compte de la instància presentada pels iniciadors del Museu. Com que és quilomètrica, la majoria dels consellers la fan petar. Al final es nomena una Comissió que la componen els regidors senyors Pagès, Busquets, Montaña, Bofill i Taberner.

PRECS I PREGUNTES

El senyor Ribas pregunta si s'ha confeccionat l'inquilinat de Palou corresponent a l'any 1929.

El senyor Montaña li contesta que ells no l'han confeccionat sinó que ja estava fet.

El senyor Taberner demana com està la qüestió de la col·lectora.

Li contesta el senyor Busquets com a President de la Comissió de Foment, i diu que l'empresari té un cert temps per a realitzar la obra, i que no poden obligar-lo abans d'aquest període. És lamenta que havent-hi gent parada no s'enllesteixi com ell voldria, però, repeteix, no podem fer altra cosa.

Intervé el Sr. Pagès, fent unes manifestacions al Sr. Taberner i sembla que aquest queda satisfet,

El Sr. Pagès crida l'atenció del President de la Comissió de Foment sobre les aigües que queden enxarcades a la riera, i proposa que per mitjà de la brigada municipal s'hi faci un ràpid arreglo.

Li contesta el Sr. Busquets exposant l'opinió seva envers aquest assumpte. Diu que creu convenient que és marqui una llanda on podran descarregar els carros tots els objectes que son precisament els que fan que quedi enxarcada l'aigua de la riera. Promet preocupar-se'n.

Intervé el Sr. Montaña, dient que creu és podria municipalitzar l'extracció de sorra i pedra de la riera.

El Sr. Pagès també hi està d'acord ja que podrien reportar unes quantes pessetes al cap de l'any.

A continuació pregunta el Sr. Pagès al President de la Comissió de Governació si es té amb compte l'inscriure la residència dels individus forans que entren a la nostra Ciutat.

El Sr. Gual, li contesta favorablement.

Insisteix el Sr. Pagès, demanant qui es cuida d'encendre l'enllumenament, perquè —diu— avui he tingut ocasió de comprovar que els llums del carrer de J. Umbert, a les quatre i quart ja cremaven. Crida l'atenció del delegat de la Comissió de l'enllumenat per tal d'esbrinar-ho i fer que els llums s'encenguin a l'hora, (El Sr. Gibert li fa que sí amb el cap).

A proposta de la Presidència, que s'interessa per el mal efecte que produeix els captaires que han pres la nostra ciutat per camp d'operacions, s'acorda donar-los la llauna; vull dir que se'ls donarà un distintiu per tal de poguer captar, els que ho siguin de Granollers.

S'aixeca la sessió a les 8 i cinc minuts.

Avui sols hem de fer constar que al públic hi mancaven les dues representacions de les Companyies Elèctriques, Estabanell i Pahissa i Energia Elèctrica de Catalunya. Males llengües fan córrer que no han vingut perquè des de primer d'any ens abaixaran.... la corrent.

Encara soc viu, però la processó va per dintre. Ja ho sentireu a dir.

OLGA ZHAN